

биви бѣха дѣлата на Александра относительно къмъ тѣхъ. Защото дозволи на женитѣ да погрѣбжтъ колкото щѣха отъ Перситѣ които употрѣбиха дрѣхи и украшения отъ обиритѣ. А отъ честъта и услугитѣ, които притязяваха по прѣди женитѣ на царь Дария никакъ не се лишихи и за нужднитѣ потрѣбности приемваха много повече отъ колкото при царуването на Дария. А най прѣкрасний неговъ царски даръ бѣше че жени робие, благородни и разумни не бѣха чули това, нито се сумяваха за нѣщо, нито пакъ се страхуваха отъ нѣщо зло; защото се упазваха не както въ войска на врагове, но както въ дѣвически и святъ храмъ; тѣй щото живѣха скрити и невидими отъ никого, макаръ че жената на Дария споредъ както казваха е била най прѣкрастната отъ всичкитѣ царици, а Дарий най личенъ и великъ отъ всичкитѣ царие; а дъщеритѣ съответствуваха подобно на родителитѣ си. Александръ обаче, споредъ както се вижда мислеше че да побѣди себе си е било по-царско отъ колкото да побѣди враговѣтѣ, тѣй щото нито притѣзи бѣше се прикосналъ, нито пакъ съ нѣкою друга ималъ сношение, прѣди оженването му съ нарицаемата Варсина, която бѣше дъщеря на Артаваза а той синъ отъ царска дъщеря. Тѣзи жена слѣдъ смъртта на Мемнона единъ отъ Персийскитѣ войводи като остана вдовица, намериша я въ Дамаскъ, и се узна че тя бѣше твърдѣ добрѣ възпитана по Елински, а още бѣше и много